

အုပ်(၁၀၀)ခြောက် ရာပြည့် အထူးထုတ်

မင်းမြတ်သူရ

ရှင်မမယ်ဖြူ

အခန်း(၁)

တစ်နေ့သ၌ အေဝးပြေးကားလမ်းပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ
မောင်းနှင်နေသော လော်ရီကားကြီး ၏ ဒရိုင်ဘာသည် ကားကြုံလိုက်ရန်
တားဆီးနေသော မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်ကိုမြင်သဖြင့် အိပ်ငိုက်နေ သောမျက်လူးများ
ပြူးကျယ်သွားပြီး

‘ဟို... နတ်သမီးလေးတွေပါလား၊ စားရက်ကြုံတော့
မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲပြီဟေ့’

ဟု ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်လိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ နံဘေးတွင်မျက်လုံးမှိတ်၍ လိုက်ပါလာသော
တဏှာရူးစပယ်ယာကလည်း မိန်းမပျိုများ ၏ လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုကြည့်၍

‘ရွှေဘိုမင်းကြိုက်တွေဗျို့’

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏ ။

ဒရိုင်ဘာသည် လော်ရီကားကြီး၏ ဘရိတ်ကို ကျိခနဲမြည်အောင်
မညှာမတာအုပ်လိုက်ရာ ကား နောက်ခန်းရှိ ပဲအိတ်များကြားတွင်
ကတ်သီးကက်သတ် လိုက်ပါလာသော လူတစ်ဦးသည် အနောက် သို့
ကျွမ်းပြန်ကျလေရာ ထိုသူက

‘မြေပြိုပြီဗျို့’

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏ ။

ဒရိုင်ဘာသည် ကားကိုရပ်ပေးပြီး မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်အား

မျက်လုံးကျွတ်မတတ် ကြည့်ရှု၍

‘ဟီးဟီး... ညီမလေးတို့က လမ်းကြိုလိုက်မလိုလား’

ဟု မေးမြန်းလေရာ သွက်လက်ဟန်ရှိသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးက

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ နေရာမရဘူးဆိုရင် နောက်ခန်းကပဲ လိုက်ပျံ့မယ်၊ ကျသင့်တဲ့ကားခလည်း ပေးပျံ့မယ်’

ဟု ပြောလေရာ စပယ်ယာက ကမန်းကတန်းဝင်ရောက်၍

‘အို.. အစ်ကိုကြီးတို့က ဒီလောက်လည်း မရိုင်းပါဘူး။ ကားခလည်း ပေးစရာမလိုဘူး၊ မိန်းမ သားတွေပဲ အလကားသာလိုက်၊ ကားနောက်ခန်းကလည်း မလိုက်နဲ့၊ နေပူတယ်၊ ကားရှေ့ခန်းက ဆိုဖာပေါ်မှာ ဇိမ်နဲ့ထိုင်ပြီး လိုက်စမ်းပါ’

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏ ။

ထို့နောက် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်အား ကားရှေ့ခန်းတွင် ကျပ်ကျပ် သိပ်သိပ် လိုက်ပါစေ၏ ။

စပယ်ယာကိုယ်တိုင်ကမူ ကားအပြင်သို့ ဦးခေါင်းထွက်ပြီး လိုက်လေ၏ ။

ကားထွက်ခါနီး တွင် ဒရိုင်ဘာသည် စပယ်ယာအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီး

‘ဟေ့ကောင် သန့်ဇင်၊ မင်းတော်တော် အမြော်အမြင်မရှိတဲ့ကောင်ပဲ၊ ကားနောက်ခန်းက ဆန်ကုန်မြေလေးကို ကြည့်ရှုင်းလိုက်ဦးလေ’

ဟု ပြောလေရာ စပယ်ယာသည် သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်

‘မေ့လို့ အာစရီရေ.. မေ့လို့.. မေ့လို့..’

ဟုဆိုကာ ကားနောက်ဆီသို့ အမိုးကိုင်းမှ တွယ်ကပ်၍ တက်သွားပြီး ပဲအိတ်များကြားတွင် မှီ၍ ထိုင်နေသူအား

‘ဟေ့ကောင်.. မင်းကို ဒီနေရာကစပြီး လမ်းကြိုမတင်နိုင်တော့ဘူး၊

ကားပေါ်က ဆင်းပေတော့’

ဟု ပြောလေရာ ပဲအိတ်ကိုမှီ၍ ထိုင်နေသူက သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ လမ်းတစ်ဝက်ကြီးမှာ’

ဟု ပြောလေရာ စပယ်ယာက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

‘ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့တောသားတွေက

အတော်ပြောရခက်တာပဲ၊ ဗမာစကား နားလည် ဘူးလား၊ ဒီအချိန်ကစပြီး လမ်းကြိုမတင်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ’

ဟု ပြောလေရာ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

‘ကျုပ်ဘာသာ ကားနောက်မှာနေတာ ခင်ဗျားတို့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးပါဘူးဗျာ၊ အနီးဆုံး မြို့ကိုရောက်မှ ဆင်းခွင့်ပြုပါ’

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေရာ စပယ်ယာက ဒေါသူပုန်ထသွားပြီး

‘ဟေ့ကောင်.. ကားထွက်တော့မယ်၊ အချိန်မရှိဘူး၊ ဆင်းမှာသာ ဆင်းစမ်း’

ဟုပြောရင်း သက္ကလတ်ဦးထုပ်နှင့်လူ၏ ကျောပိုးအိတ်အစုတ်ကြီးအား မြေပေါ်သို့ ကန်ချလိုက် လေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကားကြိုလိုက်သူသည် စိတ်လျော့လိုက်ဟန်ဖြင့် ကားအောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေ ၏။

ပြီးတော့ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ ယပ်ခတ်ကာစပယ်ယာအားကြည့်၍

ဒီမှာ ဟေ့လူ၊ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာကြီးလဲဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ် ဒီခရီးကို အလကားစီးလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံပေးစီးလာတာ၊ မစီးနဲ့ဆိုလည်း မစီးဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား တို့သာ အာရုံတွေထွေပြားပြီး ရှေ့ခရီးမှာ ကားဘီးပေါက်ပြီး ချောက်ထဲမကျအောင် ကြိုးစား’

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေရာ ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို ဂီယာထိုး၍ ထွက်ပြီးမှ ကားကြုံလိုက်သူ၏ စကားကို နားစွန်နားဖျား ကြား၍

‘ဘာပြောတာလဲ ကိုယ့်လူ’

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကားကြုံလိုက်သူက

‘ရှေ့ကကွေ့မှာ ဓားပြသိပ်ပေါတယ်။ ဓားပြတိုက်မခံရအောင် ကြိုးစား’

ဟု ပြောလေရာ ဒရိုင်ဘာသည် မကျေမချမ်း ဆဲဆိုလိုက်ပြီး ကားကိုပျားခနဲ မောင်းနှင်ထွက်သွား လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်သည် လမ်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော လူကိုကြည့်၍ သဘောကျ ဟန်ဖြင့် ရယ်မောရင်းလိုက်ပါသွားလေ၏။

ကားကြုံလိုက်သူသည် တဖြည်းဖြည်းပေးသွားသော လော်ရီကားကြီး၏ နောက်ပိုင်းကိုကြည့်၍ အေဝေးပြေးလမ်းပေါ်မှာပင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

ထိုသူသည် တောင်ညိုရွာသား အောင်ဒင်ပင်ဖြစ်၏။

ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည် မိန်းမပျိုအား ထိကပါး၊ ရိုကပါးလုပ်ရန်အတွက် သာသနာဖျက် ဖြစ်နေသော မိမိအား ကားပေါ်မှမောင်းချလိုက်ကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

မိန်းမပျိုနှစ်ဦးသည် အန္တရာယ်ကိုမသိဘဲ ကားပေါ်မှာ တဟီးဟီးတဟားဟား လိုက်ပါသွားလေ ၏။ သူတို့ထိုက်နဲ့သူတို့ကံ ရှိစေတော့။

အောင်ဒင်သည် ကားလမ်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေရာမှ

အာခြောက်လာပြီး အနီးပတ် ဝန်းကျင်တွင် ရေကိုရှာလေ၏။

ထို့နောက် ကားလမ်းနံဘေးရှိ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များ အေးမြနေသော လျှို့ဝှက်ကြီးရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

လျှို့ဝှက်ကြီးသို့ရောက်သောအခါ ရေသံကိုကြားရသဖြင့် အနီးအနားတွင် စမ်းချောင်းရှိကြောင်း သေချာသွားလေ၏။ လျှို့ဝှက်ကြီး၏ နောက်တွင် လွန်စွာကြည်လင်သော စမ်းချောင်းငယ်လေးတစ်ခု စီး ဆင်းနေ၏။

အောင်ဒင်သည် စမ်းချောင်းရှိရာသို့သွားကာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရေကို အငမ်းမရ သောက်လေ၏။ အောင်ဒင်သည် အေးမြသောနေရာလေးတွင် ခေတ္တထိုင်ပြီး ခဏကြာလျှင် ဗိုက်လေး ကာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ဆာလောင်လာသဖြင့် အိတ်ထဲမှ ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးကိုထုတ်ကာ စား လိုက်ပြီး စမ်းချောင်းမှရေကိုသွား၍ သောက်ပြန်၏။

ထို့နောက် အေဝးပြေးကားလမ်းဆီသို့ ပြန်သွားကာ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင်ထိုင်၍ ကားကြို ကို စောင့်ရလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ကားကြိုစောင့်ရင်း အေဝးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လေရာ မှိုင်းညှို့နေသော တောင်တန်းများကိုမြင်ရပြီး အတိတ်ဘဝကို သတိရသွားကာ ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်လိုက်ပြီး

‘တောက်... စောမြ... စောမြလှ၊ ငါးစိမ်မြင်ပြီး

ငါးကင်ပစ်ချင်တဲ့ကောင်မ၊ နောက်လင်ရဲ့ ရင်ခွင် မှာ အပျော်ကြီးပျော်နေပြီပေါ့၊ ငါကတော့ ရွာကိုစွန့်ပြီး ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးလာရတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း မန်လည်ဆရာတော်ကြီးက မာဃဒေဝလင်္ကာထဲမှာ မိန်းမတွေဟာ ဖောက်ပြန်တတ်တယ်လို့ ရေးသားထားတာကိုး’

ဟု မိမိဉာဏ်မီသလို မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

အောင်ဒင်သည် သူ၏ ရည်းစား စောမြအကြောင်းကို တွေးပြီးသောအခါ ညက တစ်ညလုံး ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုအခါ သူ၏ ရင်ထဲတွင် မကျေမချမ်းစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက် ပြန်၏။ သူသည် အေဝေးပြေးလမ်းပေါ်တွင် ကားကြုံစောင့်ရင်း အတိတ်ကအကြောင်းအရာများကို မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ငယ်စဉ်က မိခင်ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် မိတဆိုးလေးဘဝနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ ဖခင်သည် မိခင်ကိုချစ်လွန်းသဖြင့် ဆုံးပါးသွားသောနေ့တွင် တွင်းထဲသို့ခုန်ချမည်တကဲကဲလုပ်နေ သဖြင့် ရွာသားများအားလုံးက ဝိုင်းဝန်းချုပ်ကိုင်ထားရ၏။

ဖခင်သည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးဖိုဖြစ်ရသဖြင့် တစ်ရွာလုံးရှိ အပျိုတော်တော်များများက သနားကရုဏာသက်ကြ၏။

ဖခင်သည် အပျိုများ သနားကရုဏာသက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မိခင်ဆုံးပြီးသုံးလအကြာ တွင် အပျိုချောမိတုတ်နှင့် အကြောင်းပါ၏။

မိတုတ်သည် ရုပ်ချော အပြောချိုသလောက် အလွန်လည်ဝယ်၏။ ဖခင်၏ လယ်ကလေး၊ ယာ ကလေးများနှင့် ရှိစုမဲ့စုအားလုံးကို သူ့ခြေသူလက်ဖြစ်အောင် သိမ်းသွင်း၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဖခင်သည် မိတုတ်၏ ခြယ်လှယ်မှုအောက်၌ သနားစဖွယ်နေထိုင်ရပြီး အရက် သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားရရှာ၏။

ဖခင်အရက်သမားကြီးဘဝဖြင့် ဆုံးပါးသွားသောအခါ မိတုတ်သည် ရွာသားတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါပြီး လူမမည်ကလေးငယ် အောင်ဒင်ကို

စွန့်ပစ်လိုက်၏ ။

အောင်ဒင်သည် ရွာသူရွာသားများ အလှည့်ကျကျွေးမွေးပြုစုရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏ ။ ရွာသား များသည် အောင်ဒင်အား မိဘများ စွန့်ပစ်ခါစက ကရုဏာပိုပြီး ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြ၏ ။

သို့သော် အောင်ဒင် အရွယ်လေးရောက်လာသောအခါ ဆိုးသွမ်းလွန်းလှသဖြင့် ၎င်းအား မျက်စိဆံပင်မွှေးဆူးသူများပြားလာ၏ ။

ရွာထဲရှိ ရွယ်တူကလေးများအားလုံး အောင်ဒင်ကို ဆိုးမိုက်သည့်နေရာတွင် ဆရာတင်ထားရ၏ ။ အောင်ဒင်သည် မည်သူမျှ ရေဆင်းမချိုးရဲသော ရွာထိပ်ရေကန်ထဲသို့ဆင်း၍ ရေကူး၏ ။

ရွာပြင်သို့ထွက်၍ ငှက်ပစ်၏ ။ တောထဲသို့ဝင်၍ ပုဒက်၊ ယုန်၊ ခါ၊ ငှက်များကို ဖမ်းဆီးဖို့ကြိုးစား၏ ။ မြင်သမျှ သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်၍ တွေ့သမျှအသီးမျိုးစုံကို ခူး၏ ။

မြေပေါ်ရှိ မြွေတွင်းကိုပင်မချန် မည်သည့်တွင်းကိုမဆို နှိုက်၏ ။ တိရိစ္ဆာန်ငယ်မျိုးစုံကို ဖမ်းဆီး၍ အကြောင်းမဲ့သတ်ဖြတ်ပစ်၏ ။

ရွယ်တူကလေးအချင်းချင်း အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျ၏ ။ နောက်ဆုံးတစ်ရွာလုံးက အောင်ဒင်ကို မွေးစားရန် စိတ်ကုန်သွားသောအခါ မကောင်းကျောင်းပို့ဆိုသည့် စကားရှိသည့်အတိုင်း ရွာဦးကျောင်းသို့ ပို့လေ၏ ။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးသည် တရားဟောရာတွင် တိုပြတ်သလောက်စည်းကမ်းလည်း အလွန်ကြီး၏ ။ အပြစ်ကျူးလွန်သူကို သူကြီးသားပင်မချန် ကြိမ်ဒဏ်ပေးသူဖြစ်၏ ။

ရွာဦးကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီး၏ ကြိမ်စကြာသည် အောင်ဒင်၏ ကျောပြင် သို့ဗျောတင်သည့်နှယ် ရှိ၏ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

အောင်ဒင်သည် ခွေးမီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပင် ဖြစ်နေတတ်၏။

ဆရာတော်ကြီး၏ ကြိမ်စကြာပင် သူ၏ အကျင့်စရိုက်ကို မပြင်နိုင်ပေ။
အောင်ဒင်သည် ကျက် သရေတိုက်ထဲမှ ရွှေငှက်ပျောသီးများကိုယူ၍
ရွယ်တူကလေးများအား ဝေငှပေး၏။

ကိုရင်ကြီးစုထားသော စုဘူးကိုဖောက်၍ ဖဲဝိုင်းတွင် ရှုံးပစ်၏။
ဆရာတော်ကြီး ကြိုက်နှစ်သက် တော်မူလှသဖြင့် တစ်နှစ်စာသိုလှောင်ထားသော
ငါးခြောက်ပြားများကိုပင် အလွတ်မပေး။ မီးဖုတ်၊ ဆီ ဆမ်းပြီး ရေနွေးကြမ်းဖြင့်
မြည်းပစ်၏။

အောင်ဒင်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့သဖြင့် သေစာရှင်စာ
ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းခဲ့ ၏။ အလွန်အကြောတက်တတ်သော ကိုရင်ကြီးအား
နှိပ်နယ်ပေးရင်း ဗေဒင်ကျမ်း၊ ဆေးကျမ်းများကို ပင် မတောက်တခေါက်
သင်ယူခဲ့ဖူး၏။

ကိုရင်ကြီးသည် အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်များကို
ဝါသနာထုံသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အောင်ဒင်အား တစ်ဦးတည်းသော တပည့်အဖြစ်
သတ်မှတ်ကာ ပညာကုန်သင်ပေး၏။

အောင်ဒင်သည် ဗေဒင်လေးမတောက်တခေါက်တတ်သောအခါ
မိမိထက် အသက်ကြီးသော ရွာသူအပျိုချောများကို ဗေဒင်ဟော၏။

အောင်ဒင်၏ ဗေဒင်သည် အလွန်မှန်သဖြင့်
ရွာသူအပျိုချောများဆွေဆွေခွန်အောင် အားပေးခဲ့ကြ၏။ အောင်ဒင်၏
ဗေဒင်မှန်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိ၏။

အောင်ဒင်မှာ အလွန်ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်သဖြင့်
ဗေဒင်ဟောချက်နည်းနည်းပေါ်တွင် သူသိ သမျှ အရာအားလုံးကို
ထည့်သွင်းဟောလိုက်၏။

သူသည် ရွာသူအပျိုချောများနှင့် တစ်ရွာသားချင်းဖြစ်သဖြင့်
ထိုမိန်းကလေးများ၏ အူမချေးခါး ကအစသိ၏။

ရွာသူအပျိုချောများသည် ထိုအကြောင်းအရာကို မစဉ်းစားမိဘဲ သူ၏
ဆရာ ကိုရင်ကြီးထံမှ ဗေဒင်ပညာကို အကုန်ရရှိသွားသည်ဟု ယူဆကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် အောင်ဒင်သည် အရွယ်ကလေးရောက် ငွေကလေးက
ရွှင်သောအခါ မကောင်း သော အတတ်မျိုးစုံကို စုံလင်အောင်သင်၏။

ရွာပြင်ထန်းတောသို့သွား၍ ထန်းရည်ခါးနှင့် ကြက်သားကြော်ကိုစား၏
။ တရုတ်အပြန့်၏ ခေါက် ဆွဲဆိုင်သို့သွား၍ အခေါက်ကင်နှင့်အရက်ပုန်းကို မှီဝဲ၏။

ကြက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်းများတွင်လည်း ဟိုစပ်စပ်၊ သည်စပ်စပ်ပါ၏။
နောက်ဆုံးတွင် ဆရာတော်ကြီး သည် ဆိုးသွမ်းလာသော အောင်ဒင်၏
အကျင့်စရိုက်ကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ကျောင်းပေါ်မှ နှင်ချ လိုက်လေတော့၏။

အောင်ဒင်သည် ဆရာတော်ဘက်ီးက
ကျောင်းမှမောင်းချလိုက်သော်လည်း နေစရာထိုင်စရာ အတွက် ပူပင်သောကမဖြစ်။
မိမိ၌ ကျောချစရာနေရာ များလှ၏။

ဦးပေတလူ၏ ထန်းတော၊ ရွာပြင်သချည်းဇရပ် စသည်တို့သည်
အောင်ဒင်အတွက် ဘုံဗိမာန် များပင်ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတွင် တစ်ရွာလုံးက လူဆိုးလူမိုက်ဟု သတ်မှတ်ထားသော
ဦးပေတလူ၏ ထန်းတော၌ ခိုကပ်ခွင့်ရသွား၏။

ဦးပေတလူသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဇရိုသော
အောင်ဒင်ကိုသဘောကျ၏။ ထို့ကြောင့် အနာဂတ်ရွာလူမိုက်လောင်းလျာဖြစ်အောင်
အောင်ဒင်အား မြေတောင်မြှောက်ပေး၏။

တစ်ရွာလုံးရှိလူများသည် မိမိ၏ ထန်းတောကို တစ်စက်လေးမျှ

အကောင်းမပြော။ မိမိအား အကုသိုလ်အတုံးအခဲကြီးဟု ယူဆ၏ ။

သို့သော် ထန်းတောနှင့်လည်း မည်သူမျှ မကင်းနိုင်ကြ။ ဆရာတော်ကြီး ဘုန်းပေးနေသော ထန်းလျက်သည်ပင် သူ၏ ထန်းတောမှ ထွက်သော ထန်းလျက်ဖြစ်၏ ။

မိမိအား မထီမဲ့မြင်ပြုသော ရွာသားများ ပေတလူအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမည်။ တစ် ရွာလုံး၏ အနာဂတ်အတွက် လူမိုက်အလောင်းအလျာတစ်ဦးကို မကြာမီအချိန်အတွင်း မိမိမွေးထုတ် ပေးနိုင်တော့မည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးပေတလူသည် အောင်ဒင်အား မြှောက်ပင့်ပေးပြီး သူ၏ ထန်းတောတွင် ပျော်အောင်ထား၏ ။ မိမိတတ်ကျွမ်းသော မြန်မာ့လက်ဝှေ့ပညာကိုလည်း သင်ကြားပေး၏ ။

အောင်ဒင်သည်လက်ဝှေ့တက်သောအခါ ကျားကို အတောင်တပ်ပေးသကဲ့သို့ ရှိလေ၏ ။

သူသည် ထန်းတောတွင် ထစ်ခနဲဆို လက်ခမောင်းခတ်ကာ လက်ဝှေ့ကြေးပြလေ့ရှိ၏ ။ အောင်ဒင်သည် မကောင်းသည့်နေရာတွင် ထူးချွန်တတ်သလို လက်ဝှေ့ပညာ သင်ကြားသည့်အခါ တွင်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ပင် တတ်ကျွမ်း၏ ။

သူ၏ လက်ဝှေ့ပညာတိုးတက်မှုအတွက် အလေ့ကျင့်ခံများသည် သူ၏ ထန်းတောသို့ လာရောက်၍ မူးယစ်ရမ်းကားသူများပင်ဖြစ်၏ ။ နောက်ဆုံးတွင် ထန်းရည်ကြိုက်သူများသည်

‘ထန်းတောမှာသွားပြီး မရမ်းနဲ့၊ လက်ဝှေ့ရူးကောင်ရဲ့လက်သီးနဲ့ မိသွားမယ်’

ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

*

အခန်း(၂)

တစ်နေ့တွင် လက်ဝှေ့ရူးအောင်ဒင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ အလံလှပွဲတစ်ပွဲ၌ အနိုင်ရလိုက်သဖြင့် သူ့အား တစ်ရွာလုံးမည်သူမျှ လက်ဝှေ့ရူးဟု မခေါ်ဝံ့တော့။

ဤမျှဆိုသွမ်းသော အောင်ဒင်သည် ရှေးဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့သောကံကြောင့် ယခုဘဝမှာ အကျိုး ခံစားရသော ကံတစ်ခုရှိ၏ ။

ထိုကံမှာ ချောမောလှပသော အောင်ဒင်၏ ရုပ်ရည်ပင်ဖြစ်၏ ။

သူ၏ ရုပ်ရည်သည် အကျင့်စရိုက်နှင့်မတန်အောင်ပင် ချောမောလှပပြီး ကြည့်ကောင်းသူဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့်အောင်ဒင်အား တစ်ရွာလုံးက ဆိုးသွမ်းသည်ဟု အပြစ်မြင်ကြသော်လည်း ရွာသူ အပျိုချောတစ်စုကမူ အောင်ဒင်ကိုလူဆိုးလူမိုက်ဟု မဆိုဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေကြ၏ ။

၎င်းတို့အမြင်တွင် အောင်ဒင်သည် သနားစဖွယ်လူငယ်လေးပင်ဖြစ်၏ ။ အောင်ဒင်ခမျာ ဘဝကံ မကောင်းရှာ၍ ဆိုးရရှာ၏ ။

ငါတို့လက်သို့ ရောက်လျှင် အကြင်နာမေတ္တာအင်အားဖြင့် ပြုပြင်ပေးလို့ရမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ် ကြ၏ ။ ထိုစိတ်ကူးကြောင့်ပင် ဒူးနှင့်မျက်ရည်သုတ်သွားရသူ အပျိုချောသုံးလေးယောက်ရှိ၏ ။

အောင်ဒင်သည် မည်သည့်မိန်းမကိုမဆို သစ္စာကတိမတည်ဘဲ သူ၏ ကိုယ်ကျိုးအတွက် လိမ် ညာလှည့်ဖြားရန် ဝန်မလေးခဲ့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ရွာသူမိန်းကလေးသုံးယောက်နှင့် အချစ်တလင်းတွင် စစ်ခင်းခဲ့ပြီးနောက် ရိုးအီလာ သောအခါ အနီးအနားရွာများသို့ ခြေဦးလှည့်၍ မေတ္တာမိုးများ စွေပြန်၏။

ထို့နောက် မိုးစဲသွားပြန်ကာ မိမိတို့ရွာဘက်သို့လှည့်၍ ကွမ်းထောင်ကိုင်တမျှ ချောလှသော စောမြကို ထစ်ချုန်းမိုးစွေပြန်၏။

စောမြသည် အချောတွင် အယဉ်ဆင့်ရုံသာမက ရွာချစ်တီးဦးဖိုးစီ၏ သမီးဖြစ်၏။

ဦးဖိုးစီသည် ငွေတိုးချေးငှားရာတွင် ချစ်တီးကုလားကပင် ဆရာတင်ရသူဖြစ်၏။ စောမြမှာ လည်း ဖခင်ခြေရာနင်း၍ မိန်းမချစ်တီးဟု နာမည်သတင်းကြီး၏။

အောင်ဒင်သည် စောမြကို အရကြံရခြင်းမှာ ရွာချစ်တီးဦးဖိုးစီ၏ သမီးဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ အောင်ဒင်သည် စောမြထံမှ ချူလို့ရသမျှကို ကြက်ဝိုင်း ဖဲဝိုင်းများသို့ မှန်မှန်ပို့လေ၏။

အောင်ဒင်သည် စောမြကို မေတ္တာစစ်နှင့်ချစ်၍ မဟုတ်ဘဲ ချူစားရန်သာ ကြံရွယ်၏။ ထို့ကြောင့် ထန်းရည်မူးလျှင် ကျွဲခိုးပေါ်သည်ဟူသော စကားရှိသည့်အတိုင်း ရွာပြင်ထန်းတောသို့ ရောက်သည်နှင့် စောမြ၏ ထူပုံ အပုံ၊ မိမိလှည့်စားသမျှ ခံရပုံများကို အပေါင်းအသင်းများ၏ အလယ်တွင် ကြွားဝါ တတ်၏။

ထိုသတင်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ စောမြထံ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ စောမြသည် ဒေါသ ထွက်သွားပြီး

‘ယောက်ျားပိုင်းလုံးကြီး ရှင့်လိုလူမျိုးကို တစ်သက်လုံးပုံပြီး ယုံမိရင် ကျွန်မ ခူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်မနှောင်းမီ ညောင်ညိုပင်စခန်းက လမ်းခွဲကြမှဖြစ်မယ်’

ဟုဆိုကာ အောင်ဒင်အား အဆက်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

အောင်ဒင်သည် စောမြကို ငွေတုံးငွေခဲမှန်းသိသဖြင့် လက်မလွှတ်လိုဘဲ တောင်းပန်ခယပြီး မေတ္တာမိုးစွေရန် ကြိုးစားခဲ့သေး၏။

ထိုအခါ အောင်ဒင်၏ အကျင့်စရိုက်ကို ရွံ့မုန်းနေပြီဖြစ်သော စောမြသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ရန် မကြိုးစားတော့ချေ။

ဤကဲ့သို့ စောမြတစ်ယောက် အောင်ဒင်အား စိတ်ပျက်စေပြုနေချိန်တွင် ပွဲလန့်တုန်းဖျာခင်း သူမှာ အင်းသူကြီးသား ခင်မောင်ဖြစ်၏။

အင်းသူကြီးသား ခင်မောင်သည် စောမြအား အသေရရ၊ အရှင်ရရ ပိုးပန်းနေသူဖြစ်သည်။ စောမြအတွက်ဆိုလျှင် မြင့်မိုရ်တောင်ကို ဒူးဖြင့်တိုက်ဝံ့သည်ဟု ကြိုးဝါးထားသူဖြစ်၏။

စောမြနှင့်ခင်မောင်သည် ဂုဏ်ရည်ချင်းတူမျှသဖြင့် နှစ်ဖက်မိဘများကလည်း သဘောတူ ကြည်ဖြူ၏။

နောက်ဆုံးတွင် စောမြတစ်ယောက် အောင်ဒင်ကို မေ့ထားလိုက်ပြီး အင်းသူကြီးသား နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါလေတော့၏။

ထိုအခါ အောင်ဒင်သည် ထန်းရည်အိုးထဲသို့ ခေါင်းနှစ်၍ ခင်မောင်အား အူနုကျဲခတ်သည့် နှယ်ရှိ၏။ အင်းသူကြီးသားခင်မောင်သည် အောင်ဒင်၏ တစ်ဇောက်ကန်းစိတ်ဓာတ်ကို သိသဖြင့် စောမြအား အမြန်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ရန် ကြိုးပမ်း၏။

ထို့ကြောင့် ရက်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်း မင်္ဂလာပွဲကြီးခြံခြံသံ ကျင်းပရန် ကြံစည်လေတော့ ၏။

အချစ်ရူးသမား အောင်ဒင်မှာ ထန်းရည်အိုးထဲတွင် ခေါင်းနှစ်ရုံကလွဲ၍ ဘာမျှမတတ်နိုင် တော့ချေ။

အောင်ဒင်သည် မိမိ၏ ဆိုးမိုက်မှုကိုမမြင်ဘဲ

ဆင်းရဲသားနင်းပြားဘဝကိုသာ အပြစ်ပုံချခဲ့ ၏ ။ ဓနရှင်တို့က ငွေနှင့်ဂုဏ်တို့အား အသုံးပြု၍ မိမိ၏ နှလုံးသားကို နင်းချေသွားခဲ့သည်ဟု ကြွေးကြော် ၏ ။

အောင်ဒင်သည် စောမြအား တစ်စက်လေးမျှ မေတ္တာမရှိသော်လည်း မူးမူးဖြင့် အသည်းစား ဘုရင်မကြီးဟု တံဆိပ်ကပ်၏ ။

အောင်ဒင်၏ အကြောင်းကို သိသူများက ကွယ်ရာတွင်ရယ်ကုန်ကြ၏ ။

တစ်နေ့သ၌ အောင်ဒင်သည် တစ်ဖက်ရွာရှိ အလှူ၌ သွားစားရင်း ဂီတာမြင့်အေးဆိုသူတစ် ဦးနှင့်ဆုံလေ၏ ။ ဂီတာမြင့်အေးကို ကြာမြင့်အေးဟုလည်း လူသိများကြ၏ ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြင့်အေးသည် ဂီတာတစ်လက်ကို အကြောင်းပြု၍ မိန်းမမှန်လျှင် ကာမပိုင်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ အလွတ်မပေးဘဲ ပိုးပန်းတတ်သောကြောင့်ပင်။

ကြာမြင့်အေးသည် အကြိမ်ကြိမ် ဓားဖြင့်အခုတ်သံရသော်လည်း ကံကောင်းထောက်မ၍ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သဖြင့် ၎င်း၏ ပြီးဆေးရှိသည်ဟု ယုံကြည်သူများလည်းရှိ၏ ။

ကြာမြင့်အေးသည် အသည်းကွဲသမား အောင်ဒင်ကို မြှောက်ပင့်ပေးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထန်းတောသို့ ချိန်းဆိုလိုက်လေ၏ ။

ထန်းတောသို့ရောက်သောအခါ အောင်ဒင်တိုက်သမျှ ထန်းရည်များကို အပသောက်ပြီး

‘မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ရင် ငွေရှင်ဓနရှင်တွေက အနိုင်ယူလို့ရပေမယ့် ဒီကောင်တွေကို ပြန် ပြီးအနိုင်ယူနိုင်မယ့် နည်းလမ်းရှိပါတယ်ကွာ’

ဟု ပြောလေရာ အောင်ဒင်သည် မျက်လုံးများ

အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပသွားပြီး

‘ဘယ်လိုနည်းလမ်းရှိတာလဲ ကြာမြင့်အေးရဲ့၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲလေ..
ယောင်လို့ ဂီတာ မြင့်အေးရဲ့’

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ ကြာမြင့်အေးက အောင်ဒင်၏ နားနားသို့ကပ်၍
တီးတိုးမေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။ အောင်ဒင်သည် ကြာမြင့်အေး၏ အမေးကြောင့်
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

‘ကျုပ်နဲ့မစောမြဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာတွေ့ဖို့ အချိန်မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်
မစောမြအပေါ်မှာ ကျုပ် မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး’

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဂီတာမြင့်အေးက လက်ဖျောက်တီး၍

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဓနရှင်တွေကို မောင်ရင်
ပြန်ပြီးအနိုင်ယူမယ့်နည်းလမ်းတော့ ရပြီ။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့
စွန့်စားရမယ်နော်၊ မောင်ရင် သတ္တိရှိတယ် မဟုတ်လား’

ဟု မေးမြန်းလေရာ အောင်ဒင်က လက်သီးဆုပ်၍

‘ရွာမှာ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ သူကြီးကလွဲလို့ ကျုပ် ဘယ်သူမှ
မကြောက်ပါဘူး’

ဟု ပြောလေရာ ကြာမြင့်အေးက သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား
ရယ်မောလိုက်ပြီး

‘ဟီးဟီး ဒါဆိုရင်တော့ ငွေရှင်ဓနရှင်တွေကို အနိုင်ယူလို့ရပြီ။
ငါပြောတဲ့စကားကို သေသေ ချာချာနားထောင်’ ဟုဆိုကာ အောင်ဒင်၏ နားနားသို့
ကပ်ရပ်ပြီး မကောင်းသော နည်းလမ်းများကို သင်ပြပေးလေ၏ ။

အောင်ဒင်သည် ကြာသမားမြင့်အေး ယုတ်မာသောစကားကို

နားဝင်သွားပြီး လက်သီးဆုပ်၍

‘ဟုတ်ပြီ.. ခင်ဗျားအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီနည်းနဲ့ ဓနရှင်တွေကို လက်စားချေရမယ်၊ ဒီကောင်တွေဟာ ငွေတွေ ဂုဏ်တွေအားကိုးပြီး ကျုပ်လက်ထဲက ချစ်သူကိုလှူသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေဟာ အစစ်အမှန်မရစေရဘူး။ အတုပဲ ရစေရမယ်’

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေတော့၏ ။

ကြာသမားမြင့်အေးသည် အောင်ဒင်အား မိမိကဲ့သို့ ကြာဇာတ်သွင်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏ ။ ကြာသမားမြင့်အေး၏ အကြံသည် အလွန်ယုတ်မာပြီး အောက်တန်းကျသော်လည်း အောင်ဒင်သည် အဟုတ်ကြီးထင်မှတ်၏ ။

မိမိအား ဓနဂုဏ်အားကိုးဖြင့် အနိုင်ယူသွားသော ခင်မောင်အား ဤနည်းဖြင့် လက်တုံ့ပြန် မည်ဟု ယူဆ၏ ။ ကြာသမားမြင့်အေး၏ ယုတ်မာသော အကြံအစည်မှာ မစောမြအား ခင်မောင်နှင့် လက်မထပ်မီ ချစ်ရေးဆိုပြီး အဓမ္မကျူးလွန်ရန်ဖြစ်၏ ။

အောင်ဒင်သည် မစောမြအား ပန်းဦးပန်ရန်အတွက် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် တွေ့ဆုံရန် ကြိုးစား၏

သို့သော် မစောမြသည် အောင်ဒင်အား ညောင်ညိုပင်စခန်းမှ လမ်းခွဲပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် အနောက်သို့ ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ချိန်းဆိုထားခြင်းကို လက်မခံဘဲ နေ၏ ။

အောင်ဒင်သည် စာတစ်တန်း၊ ပေတစ်တန်းရေး၍ မစောမြအား လူကြိုအမျိုးမျိုးနှင့် ပို့ပေး၏ ။ သို့သော် မစောမြအား တွေ့ရန်မဖြစ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လေ၏ ။

တစ်ရွာလုံး မစောမြ၏ မင်္ဂလာပွဲ၌ မီးခိုးတိတ်စားရန် ကြံစည်ပြီး ပျော်ရွှင်နေလေ၏။

အောင်ဒင်တစ်ကိုယ်တည်းသာ မပျော်နိုင်ဘဲ တက်တခေါက်ခေါက် ရှိလေ၏။ သို့သော်

အောင်ဒင်သည် မဟုတ်သည့်နေရာတွင် ဇွဲရှိသူဖြစ်သဖြင့် လွယ်လွယ်နှင့်လက်မလျှော့၊ နည်းအမျိုး မျိုးကိုသုံး၍ မစောမြကိုတွေ့ဆုံခွင့်ရရန် ကြိုးပမ်း၏။

အောင်ဒင်သည် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပသည့်နေ့သို့ ရောက်သည့်အချိန်ထိ မစောမြကို တွေ့ဆုံ ခွင့်ရရန် စိတ်မလျှော့သေး။

အောင်ဒင်သည် မစောမြတို့အိမ်သို့ မင်္ဂလာဦးညမတိုင်မီ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်၏။

အောင်ဒင်သည် ညသို့ရောက်သောအခါ မစောမြတို့အိမ်ဝိုင်းအနီးသို့ တိုးကပ်သွား၏။ ထိုစဉ် ခင်မောင်သည် ခဲဖိုးတောင်းသော ကာလသားတစ်စုနှင့်အတူ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ခြံစည်းရိုးအနီးရှိ သရက်ပင်ကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ သရက်ကိုင်းမှတစ်ဆင့် ခြံဝန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ထိုစဉ်တွင် မစောမြသည် အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ ရင်ခုန်နေလေ၏။ သူမသည် မကြာမီအချိန်အတွင်း အပျိုစင်ဘဝမှာ စွန့်လွှတ်ရတော့ မည်ဖြစ်သဖြင့် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

အပျိုစင်မိန်းကလေးဘဝ၏ ထူးခြားသော အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို စတင်ကြုံတွေ့ရပေ တော့မည်။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ သူမသည် အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝသို့

ပြောင်းလဲသွားပေတော့မည်။ အောင်ဒင်သည် မှောင်ရိပ်ကိုခို၍
မစောမြတို့အိမ်အနီးသို့ ချည်းကပ်ခဲ့လေ၏ ။

ထို့နောက် ခြံစည်းရိုးအနီးသို့ရောက်သောအခါ သရက်ကိုင်းကိုခိုဆွဲပြီး
အိမ်ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏ ။

ထိုအချိန်တွင် ခင်မောင်သည် ကလာသားများ၏
အရက်ဝိုင်းတွင်ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ အောင်ဒင် သည် ထိုအခွင့်အရေးကို အရယူ၍
မစောမြ၏ အိပ်ခန်းအနီးသို့ ချည်းကပ်သွားလေ၏ ။

အောင်ဒင်၏ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်ကို
ခိုဆွဲတက်လိုက်ရာ ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ခုတင်ကြီးတွင်
ကျောခိုင်းထိုင်နေသော မစောမြကို မြင်ရလေ၏ ။

အောင်ဒင်သည် မစောမြအနောက်မှ နင်း၍ ဝင်ရောက်သွားပြီး
သိုင်းဖက်လိုက်လေ၏ ။ မစောမြသည် ရင်ခုန်လွန်းသဖြင့် အောင်ဒင်နှင့်ခင်မောင်ကို
ခွဲခြားမသိနိုင်ဘဲ အောင်ဒင်အား ခင် မောင်ဟုထင်မှတ်ကာ

‘ရှက်စရာကြီး ကိုခင်မောင်ရယ်.. မီးတွေ ပိတ်လိုက်ဦးလေ’

ဟု ပြောလေရာ အောင်ဒင်သည် မစောမြကို မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး
တင်းကျပ်စွာဖက်ထား ရာမှ လွတ်လိုက်ကာ

‘လူယုတ်မာခင်မောင် မဟုတ်ဘူး စောမြ၊ နင့်ရဲ့အချစ်ဦး အောင်ဒင်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရင်ခုန်နေသော မစောမြသည် ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားပြီး
နောက်သို့ ကမန်း ကမတန်းလှည့်ကြည့်၍ အောင်ဒင်ကိုမြင်သောအခါ

‘အို.. အောင်ဒင်၊ နင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ငါ့ဆီကို
ရောက်မလာသင့် ဘူး။ နင် အမြန်ဆုံးပြန်ပါ’

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်ရာ အောင်ဒင်သည် မစောမြ၏

မကြည်ဖြူသောအမှုအရာကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ

‘ပြောရက်လိုက်တာ စောမြရယ်၊ နင်နဲ့ငါက တစ်ရွာတည်းသား ချစ်သူအရင်းတွေလ၊ ခင် မောင်ဟာ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ကို အားကိုးပြီး ငါ့ဆီက နင့်ကို လုယူသွားတာ သတိရပါဦး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစောမြက ခေါင်းခါယမ်း၍

‘အို.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ ငါက ကိုခင်မောင်ရဲ့ ဇနီးမယားဖြစ်နေပြီ။ နင်နဲ့အရင်လိုနေဖို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ နင်နဲ့ငါ့ကို အခုလိုအနေအထားမျိုးနဲ့ လူတွေတွေ့သွားရင်တောင် ငါ့ကို ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြလိမ့်မယ်။ နင်ပြန်ပါတော့ဟာ’

ဟု မောင်းထုတ်ပြန်ရာ အောင်ဒင်သည် စောမြကို ဒေါထသွားပြီး

‘ဪ.. စောမြ၊ နင်တောင် ငွေဂုဏ်ခနဂုဏ်မောက်ပြီးတော့ ပြောင်းလဲသွားပြီကိုး၊ ဒီမှာ စောမြ၊ နင့်ကိုငါ ခင်မောင်လက် အပါမခံနိုင်လို့ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် တွေ့ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။ နင်ဟာ ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ပစ်ချင်တဲ့မိန်းမပဲ၊ နင် ငါ့အပေါ် ဘာကြောင့် သစ္စာဖောက်သလဲဆို တာ ငါသိသွားပြီ၊ နင်ဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာထက် ငွေဂုဏ်ခနဂုဏ်ကို ပိုပြီးတော့ တန်ဖိုးထားတာကိုး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စောမြသည် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီး

‘ဒီမှာ အောင်ဒင်၊ ရည်းစားတစ်ထောင်၊

လင်ကောင်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်။ ငါ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ငါ့ဘာသာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ နင့်လို ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်နေတဲ့ ကြက် သမား၊ ဖဲသမားကို ယုံပြီးပုံလိုက်ရင် ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးသွားမှာပေါ့၊ ထန်းတောမှာ နင် ထန်းရည်မူးတိုင်း ကြွေးကြော်တဲ့စကားတွေကို မေ့ကုန်ပြီလား၊ စောမြက ငထူ ငထိုင်းမဆို၊ ငါလှည့်စားသမျှ ခံနေတဲ့မိန်းမဆို၊ အခုတော့ နင်နဲ့ငါ

ဘယ်သူက ငထူငထိုင်းဆိုတာ နင်သိဖို့သင့်ပြီ’

ဟု မာန်ကြီးသော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ရာ အောင်ဒင်သည် မခံချိုမခံသာဖြင့်

‘ဪ... နင်က ထန်းတောကစကားတွေကို ပြန်ကြားပြီး

ငါ့ကိုလက်စားချေတာပေါ့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူအရင်းတွေပါ။ ခင်မောင်ဟာ ငွေဂုဏ်ခနုဂုဏ်အားကိုးပြီး ငါတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို ခွဲတဲ့သူပဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို နင့်ရဲ့အပျိုစင်ဘဝ အပါမခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နင့်ကိုငါသိမ်းပိုက်လို့ရမှာလဲ၊ ဒု သနသော ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ နင် ငါ့ကိုမထိနဲ့၊ အခုချက်ချင်း လွှတ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ အောင်ဒင်သည် မစောမြ၏ လက်ကို မလွှတ်ဘဲ

‘ဒုသနသောတွေ ဘာတွေ ငါနားမလည်ဘူး။ ငါနားလည်တာက နင့်ရဲ့အပျိုစင်ဘဝဟာ ခင်မောင်လိုလူမျိုးနဲ့ မထိုက်တန်ဘူး။ ခင်မောင်ဟာ ခနုဂုဏ်၊ ငွေဂုဏ်အားကိုးနဲ့ ငါ့ကိုအနိုင်ယူသွား တဲ့သူပဲ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို ငါအရှုံးမပေးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ည နင့်ကို ငါမရရအောင်ယူရမှာပဲ၊ ခင်မောင်ဟာ နင့်ကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရရင်လည်း အစစ်အမှန် မရစေရဘူး’

ဟု ဆိုကာ မစောမြအား ဆွဲယူပွေ့ဖက်လိုက်ပြန်၏ ။

မစောမြသည် ရုန်းကန်၍ အောင်ဒင်အား ကမန်းကတန်း ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီး

‘အောင်ဒင်.. နင် ငါ့အသားကိုမထိနဲ့နော်၊ အိမ်ဝိုင်းတစ်ခုလုံးကြားအောင် ငါအော်ပစ်လိုက် မယ်။ ငါ့အခန်းထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွား၊ နင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်နော်’

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေ၏ ။

ထိုအချိန်တွင် ခင်မောင်သည် ကာလသားများကို ခဲဖိုးများထပ်ပေးပြီး
ငှင်းတို့အား တောင်း ပန်၍ စောမြ၏ အိပ်ခန်းအနီးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လှမ်းရင်း စောမြနှင့်တွေ့ဆုံရန်
စိတ်စောနေမိ၏။ ယနေ့ည မိမိ၏ လူပျိုဘဝ နောက်ဆုံးညဖြစ်သဖြင့်
မော်ကွန်းထိုးရသောည ဖြစ်စေရမည်ဟု ကြိုးဝါးကာ စောမြရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကာလသားများသည် သတို့သားခင်မောင်အား အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ
ဝိုင်းဝန်းနှောက်ပြောင်နေကြ ၏။ ခင်မောင်သည် သဘောကျဟန်ဖြင့်
တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်မောကာ ကာလသားများကို ပြန်
လည်နှောက်ပြောင်နေလေ၏။

ထိုအသံများကိုကြားသောအခါ မစောမြသည် အောင်ဒင်အား
အိပ်ခန်းထဲမှထွက်သွားရန် ကမန်းကမတန်း မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

‘အောင်ဒင်.. နင် အမြန်ဆုံးပြန်တော့၊ ခင်မောင်လာနေပြီ။ ခင်မောင်
အိပ်ခန်းထဲရောက်လို့ နင့်ကိုမြင်သွားရင် ငါတို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်။
နင်လည်း ရာဇဝတ်သင့်သွားလိမ့်မယ်။ နင် မဖြစ်သင့်တာကို ဘာကြောင့်
စိတ်ကူးယဉ်ချင်ရတာ လဲ၊ ငါ့သိက္ခာကိုလည်း ငဲ့ပါဦးဟယ်’

ဟု အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တောင်းပန်လိုက်လေရာ အောင်ဒင်သည် မိမိ၏
ပထမအကြံအစည် ပျက် ပြားတော့မည်ဟု တွေးကာ မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ခင်မောင်သည် မစောမြ၏ အိပ်ခန်းအဝသို့ ရောက်လာပြီး
တံခါးကို တဒေါက် ဒေါက်ခေါက်ကာ

‘မစောမြ... မစောမြ အိပ်ပြီလား၊ တံခါးဖွင့်ပါဦး’

ဟု အာလေးလျှာလေးကြီးဖြင့် အော်ဟစ်နေလေ၏။

မစောမြသည် အောင်ဒင်အား လေသံတီးတိုးဖြင့်

ရှိခိုးမတတ်တောင်းပန်လေ၏။ အောင် ဒင်သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး မိမိ၏ အကြံအစည်များ ပျက်ပြားသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

ရှေ့ဆက်တိုးလျှင် ရာဇဝတ်သင့်ပြီး အုတ်နံရံလေးဘက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ဆင်ခြင်မိလေ၏။ သူဌေးသားခင်မောင်နှင့် မိမိ၏ တိုက်ပွဲ၌ မိမိဘက်က အရှုံးကြီးရှုံးနိမ့်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း လက်သင့်ခံလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မစောမြအား မကျေမချမ်းကြည့်၍ တက်ခေါက်ကာ

‘တောက်.. သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ၊ နင်နဲ့ နင့်လင်နှစ်ယောက်လုံး

တစ်နေ့နေ့မှာ ငါနဲ့တွေ့စေရမယ်။ အဲဒီ နေ့ကို ထမင်းအဝစားပြီး စောင့်နေပေတော့’

ဟု ကြုံးဝါးကာ ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ လွှားခနဲခုန်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် မစောမြသည် တံခါးဝမှ တခိုင်းခိုင်းထုနေသော

ခင်မောင်အား ကမန်းကတန်း ဖွင့် ပေးလိုက်လေ၏။

အောင်ဒင်သည် မှောင်ရိပ်အတိုင်း ခြံစည်းရိုးအပြင်သို့ရောက်သောအခါ ခဲဖိုးတောင်းရာမှ ပြန် လာသော ကာလသားများသည် မသင်္ကာဖွယ် လူတစ်ဦးကို မြင်ရသဖြင့် ကာလသားခေါင်းက

‘ဟေ့... ဘယ်သူလဲ၊ ရပ်..’

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

အောင်ဒင်သည် ကာလသားများအား ကြောက်ရွံ့သူမဟုတ်သော်လည်း မစောမြ၏ မင်္ဂလာဦး ည၌ ခြံစည်းရိုးအနီးတွင် မိမိကိုတွေ့ရလျှင် တစ်ရွာလုံးအုံးအုံးကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် ထိုနေရာမှ ခြေကုန်သုတ်ပြေးခဲ့လေ၏။

။

ထိုအခါ ကာလသားများသည် အောင်ဒင်အား

လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ကာ ညာ သံပေး၍ လိုက်ကြလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ရွာအလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ရွာပြင်သို့ရောက်အောင် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလွှားခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ပြေးလွှားရင်း ဆူညံသံများကြောင့် တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်လာသော ကလာသားတစ်စုနှင့် ထပ်မံဆုံတွေ့လေရာ ရွာတောင်ဘက်လမ်းအတိုင်း အသက်လူပြီး ပြေးလွှားရ ပြန်၏။

ကာလသားများသည် အောင်ဒင်အား ရွာပြင်သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးပမ်းကြ၏။ အောင်ဒင်သည် နောက်ဆုံး၌ ရွာသားများကို မျက်ခြည်ဖြတ်ပြီး ထားနိုင်ခဲ့၏။

သူသည် ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံး ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရသဖြင့် မစောမြကိုလည်း စိတ်နာ၏။

ခင်မောင့်ကိုလည်း ရန်လိုမှန်းထားစိတ်ထား၏။ ရွာသားများကိုလည်း မကျေမချမ်းဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် ရွာသို့ပြန်ရန် စိတ်မကူးတော့ဘဲ ရွာမှ အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူ၏ အဝကို ခင်မောင့်ထက်သာလွန်အောင် ကြိုးစားပြီး တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ရွာသို့ မော်ကြွားပြီး ပြန်လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

*

အခန်း(၃)

အောင်ဒင်သည် ကားကြိုစောင့်ရင်း သူ၏ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြောင်းသတိရနေရာမှ လော်ရီ ကားကြီးတစ်စီးကို မြင်သဖြင့် လမ်းပေါ်သို့တက်ပြီး တားလိုက်လေ၏။

သို့သော် ကားပေါ်ရှိ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည် သူ့အားဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟူ၍ ပင် အောက်မေ့ပုံမရဘဲ မောင်းနှင်သွားလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ထိုသူများကို ကျိန်ဆဲပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ အေဝးပြေး ကားကြီးတစ်စီး ထပ်မံရောက်ရှိလာလေရာ ရှေ့နည်းအတိုင်း တားပြန်ရာ ဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ယာသည် အောင်ဒင်ကို ငဲ့စောင်း၍ ပင်မကြည့်ဘဲ မောင်းနှင်သွားပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် အောင်ဒင်သည် အေဝးပြေးကားသုံးစီးတိတိ တားဆီးပြီးသောအခါ လက်မှိုင်ချလိုက် ပြီး မြေပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချကာ

‘ဟေ့..မင်းတို့ ဒရိုင်ဘာတွေ၊ ငါ့နေရာမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး ချီပွေ့တင်မှာ သေချာတယ်’

ဟု မကျေမချမ်း ရေရွတ်နေလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကားကြိုကို စောင့်ပြီးလိုက်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ လှည်းကြိုဖြင့် ရွာဘက်သို့ လိုက်ရန် လှည်းလမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

လှည်းလမ်းနံဘေးရှိ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေစဉ်

ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းတစ်ရပ်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ အေဝးပြေးလမ်းပေါ်မှ လှည်းလမ်းထဲသို့ အနက်ရောင်ကားတစ်စီး ဝင်ရောက် လာကြလေ၏။ အနက်ရောင်ကား၏ နောက်ခန်းတွင် ခေါင်းပေါင်းထားသော လူကြီးတစ်ဦး လိုက်ပါ သွားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

အောင်ဒင်သည် လှည်းကြိုလိုက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အနီးသို့သွားပြီး ခွင့်တောင်းလေရာ ပျော်ရွှင်နေသောလူများက အောင်ဒင်အား လိုလိုချင်ချင်နှင့်ပင် လိုက်ပါရန် ခွင့်ပြုလေ၏။

အောင်ဒင်သည် အိုးစည်ဒိုးပတ်သမားများ၏ ဆိုတီးသံများကို နားထောင်ရင်း ပျော်ရွှင်စွာ လိုက် ပါသွားလေ၏။ ရှေ့မှဦးဆောင်သွားသော ကားကြီးသည် လှည်းလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်သွားလေရာ မကြာမီ ကားကြီးမြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နွားလည်းနှစ်စီးသာ တအိအိမောင်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။

အောင်ဒင်သည် သူ၏ နံဘေးတွင် ထိုင်နေသောလူ၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍

‘ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲ၊ ရှေ့ကမောင်းသွားတဲ့ကားကြီးပေါ်က ဘယ်သူလဲ’

ဟု စပ်စုလိုက်လေရာ ထိုသူက

‘အနက်ရောင်ကားကြီးပေါ်က လူက အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်လေ၊ ဒီနေ့ အင်းလေလံပွဲမှာ ထိန်ပင်အင်းကြီးကို ကျုပ်တို့ရဲ့ပြိုင်ဘက် အင်းသားကြီးဦးမြသာနဲ့ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ကျုပ် တို့ဘက်က အနိုင်ရလိုက်တာဗျ၊ ထိန်ပင်အင်းကြီးက တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အင်းသားကြီးတွေကို လုပ် ကျွေးတာ မနည်းဘူးလေ။ ဒါကြောင့် အင်းသားကြီးတွေ သဲကြီးမဲကြီး ယှဉ်ပြိုင်နေရတာ ပေါ့’

ဟု ပြောလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ထိုအခါမှပင် လှည်းပေါ်မှလူများ ပျော်ရွှင်စွာ
အောင်ပွဲခံခြင်းအကြောင်းကို ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

အောင်ဒင်သည် အင်းလုပ်သားများ၏ ပျော်ရွှင်စွာ တီးမှုတ်နေပုံကို
သဘောကျသွားလေ၏။

သူသည် ရွာ၌ နေထိုင်စဉ် အရက်သမား ကြက်သမားဖြစ်သော်လည်း
လောလောဆယ် မိမိ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်တစ်နေရာစာရအောင်ယူရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် အောင်ဒင် သဘောကောင်းဟန်ရှိသော အင်းလုပ်သားအား
သူ၏ ဘဝနောက် ကြောင်းကို မုသားစွက်၍ မိမိသည် မိမိရို၊ ဖမရို
တစ်ကောင်ကြွက်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ရွာတွင် အနှိမ်ခံဘဝနှင့် နေရလွန်းသဖြင့်
ကြီးပွားတိုးတက်လိုစိတ်ဖြင့် ရွာမှထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု
အင်းလုပ်သားများ ပျော်ရွှင်နေပုံကိုကြည့်၍ မိမိလည်း အင်းလုပ်သားအဖြစ်
လုပ်ကိုင်လိုကြောင်း၊ ဖြစ် နိုင်လျှင် ကူညီပေးပါရန် နူးညံ့စွာ မေတ္တာရပ်ခံလေ၏။

အောင်ဒင်သည် လူတစ်ဖက်သားကျလောက်အောင် ပြောဆိုတတ်သော
စွမ်းအင်ရှိ၏။ သူ၏ တင့်တယ်သော ဥပမိရုပ်ကလည်း ပြောသမျှစကားကို
အောင်မြင်စေ၏။

ထိုအခါ သဘောကောင်းဟန်ရှိသော အင်းလုပ်သားသည် သူ၏
အမည်မှာ မောင်ရွှေဖြစ်ပြီး ထိန်ပင်အင်းတွင် အတော်အတန်ဩဇာရှိသူဖြစ်ကြောင်း
ပြောလေ၏။

မောင်ရွှေက အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်အား အလုပ်ရရန်
ပြောဆိုပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ ၏။ အောင်ဒင်သည် လောလောဆယ်
နေစရာ စားစရာတစ်ခု မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိသွားသဖြင့် အင်းလုပ် သားမောင်ရွှေကို

စိတ်ထဲကမပါသော်လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ပြောလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ရွာ၌ ပေတေတေနေသူဖြစ်ပြီး မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်ကိုင်သူမဟုတ်ချေ။ သူသည် အင်းလုပ်သားများနှင့် နေထိုင်ရင်း မိမိအတွက် အခွင့်အရေးကို ရသ လောက်ယူပြီး တတ်နိုင်သလောက် အချောင်ခိုရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။

ထိန်ပင်အင်းကြီးရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ အင်းကြီးသည် ထင်သည်ထက်များစွာကျယ်ဝန်း ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိန်ပင်အင်း၏ နံဘေးတွင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပြုလုပ်ရန် အရက်နှင့်အမြည်းများကို စားပွဲခုံများပေါ်တွင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

မောင်ရွှေသည် အောင်ဒင်အား စားပွဲ၌ ထိုင်နေသော အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်ထံသို့ ခေါ်သွား ပြီး ထိုလူငယ်သည် အင်းသားအလုပ်လုပ်ချင်သူဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

အင်းသားကြီးသည် အရက်ကို တစ်ငုံသောက်ရင်း ကြက်ပေါင်ကို တကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားကား အောင်ဒင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

‘ကိုယ့်လူရဲ့ရုပ်ကတော့ အင်းထဲမှာ လုပ်မယ့်အစား ပန်တျာထဲမှာဝင်လုပ်ရင် ကောင်းမယ်။ အင်းထဲက အလုပ်က ပင်ပန်းတယ်နော်။ နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင်လုပ်ရတာ ။ တော်ရုံလူ မလုပ်နိုင် ဘူး။ အင်းထဲမှာ သက်သာတာဆိုလို့ အင်းလူမိုက်တွေပဲရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူရဲ့ဥပမိကိုကြည့်ရတာ မိုက်ဝံ့တဲ့သူလည်းဖြစ်ပုံမရပါဘူး’

ဟုအထင်အမြင်သေးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

အောင်ဒင်သည် သူ့လိုတစ်ရွာလုံးက အော့ကြောလန်တစ်ယောက်အား မိုက်ဝံ့သူမဟုတ်ဟု အထင်သေးစကားပြောသဖြင့် မခံချိမခံသာဖြစ်သွားလေ၏။

သူသည် ရွာ၌ နေထိုင်စဉ် လူမိုက်ယောင်ယောင်လုပ်ပြီး

သူများမျက်ခုံးမွှေးပေါ်တွင် စင်္ကြံ လျှောက်စားခဲ့သူဖြစ်၏။

ထန်းတော၌ နေထိုင်စဉ်

ရွာလူမိုက်များနှင့်လက်ငှေ့ရေးပြသူလည်းဖြစ်၏။ မိမိကဲ့သို့ ဂျင်တကာ ဂျင်အား အင်းသားကြီးက အထင်သေးနေလျှင် နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ကပြရပေတော့ မည်။

ထို့ကြောင့် အောင်ဒင်က အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်ကို ပမာမခန့်ကြည့်၍

‘ကျုပ်ဟာလူမိုက်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

ရွာမှာလူမိုက်ဆိုတဲ့လူတော်တော် များများကို လူမိုက်ရာထူးကပြုတ်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်’

ဟု ပြောလေရာ အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်က အောင်ဒင်အား

လှောင်ပြောင်သလိုကြည့်၍

‘ဘာ.. ကိုယ့်လူက ရွာလူမိုက်တွေကို လူမိုက်ဘဝကျွတ်အောင် လုပ်တယ်

ဟုတ်လား၊ မယုံနိုင် စရာပဲဟေ့’

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေရာ အင်းလုပ်သားများသည်

သဘောကျဟန်ဖြင့် တဝါးဝါးတ ဟားဟားရယ်မောကြလေ၏။

အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်က အင်းသားများဘက်သို့ လှည့်၍

လက်ကာပြလိုက်ပြီး

‘ဟေ့ကောင်တွေ.. တိတ်စမ်း၊ မင်းက ရွာလူမိုက်ကို

လူမိုက်ရာထူးကပြုတ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတော့ အစွမ်းအစတော့ရှိမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် မင်းအရည်အချင်းကို စမ်းသပ်တဲ့အနေနဲ့ အင်းလူမိုက် တစ်ယောက်နဲ့ နည်းနည်းပါးပါး စမ်းကြည့်စမ်းကွာ ဘယ်လိုလဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ အောင်ဒင်သည် မခံချင်စိတ်ကြောင့် လက်သီးဆုပ်၍
'ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး ဦးဘတုတ်၊ ကြိုက်တဲ့လူမိုက်နဲ့ စမ်းလို့ရတယ်'

ဟု စိန်ခေါ်သောလေသံဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်ရာ

အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်က

'ကြိုက်သွားပြီ မောင်ရင်၊ ဒီလိုသတ္တိမျိုးကို လိုချင်တာ၊ အဲ..

ဟောဒီသစ်ပင်ကြီးအောက်မှာပဲ စမ်းကြမယ်'

ဟုဆိုကာ အင်းလူမိုက်တစ်ယောက်အား လက်ဖျောက်တီး၍

ခေါ်လိုက်လေ၏။

အင်းလူမိုက်သည် ဗလတောင့်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာတုတ်ခိုင်၍

အောင်ဒင်နှင့်ယှဉ်လျှင် ဆင်နှင့်ဆိတ် ပမာ ဖြစ်၏။

အင်းလူမိုက်သည် သစ်ပင်ရိပ်ကွက်လပ်သို့ ဦးဆောင်သွားပြီး

အောင်ဒင်ကို အထင်သေးဟန် ဖြင့် ကြည့်ကာ

'ရှေ့တိုးခဲ့ ကိုယ့်လူ'

ဟု လက်ခမောင်းခတ်လိုက်လေ၏။

အောင်ဒင်သည် အင်းလူမိုက်ကို ပြန်လည်လက်ခမောင်းခတ်လိုက်ပြီး

တိုက်ခိုက်ရန် စိန်ခေါ် လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အင်းလုပ်သားများနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိရွာသားများသည်

လက်ရည်စွမ်းပွဲကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြလေ၏။

အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်အပါအဝင် အင်းလုပ်သားများသည်

အောင်ဒင်အား အထင်ကြီးဟန် မရှိချေ။

အင်းလူမိုက်သည် အောင်ဒင်ကို လှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

ဘယ်ညာလက်သီးချက်များဖြင့် စတင်ထိုးလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ကိုယ်ကို နောက်သို့အနည်းငယ်ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး အင်းလူမိုက်၏ အဆင့်အတန်းကို ရိပ်စားသွားလေ၏။

အင်းလူမိုက်သည် ခွန်အားရှိရုံကလွဲပြီး ကိုယ်ခံပညာတတ်ကျွမ်းသူမဟုတ်ချေ။ အောင်ဒင်သည် ရွာပြင်ထန်းတော၌ နေထိုင်စဉ် ဦးပေတလူထံမှ လက်ဝှေ့ပညာကို ကောင်းစွာသင်ကြားဖူး၏။

ထန်းတော၌ ရွာလူမိုက်များနှင့် မကြာခဏ လက်ရည်စမ်းဖူး၏။ ထို့ကြောင့် အင်းလူမိုက်ကို အလေးမမူဘဲ အသာတကြည်အနိုင်ယူနိုင်မှန်းသိ၏။

အင်းလူမိုက်သည် အောင်ဒင်အရိပ်အကဲစောင့်ကြည့်နေသည်ကိုမသိဘဲ ကြောက်ရွံ့၍ ပြန် မတိုက်ဝံ့ဟု ထင်မြင်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် အောင်ဒင်အား ရှေ့သို့တိုးပြီး သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်ပြန် ၏။

အောင်ဒင်သည် စိတ်လောကြီးစွာဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသော အင်းလူမိုက်၏ ဟာကွက်ကိုမြင် တွေ့ သွားပြီး ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်၍ ကျားခနဲအော်ပြီး လွှဲကန်လိုက်ရာ အင်းလူမိုက်သည် မြေပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ ကြည့်ရှုနေသူအပေါင်းသည် အံ့သြလွန်းသဖြင့် ‘ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။’

အင်းလူမိုက်သည် အောင်ဒင်၏ ခြေကန်ချက်တစ်ချက်တည်းဖြင့် မထနိုင်တော့ဘဲ မေ့မြောသွား လေ၏။ အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်သည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းကာ

‘အင်းလူမိုက်ခေါင်းကြီး ပေါ့ဆလို့ခံရတာ ပဲ။ ခြေကန်ချက်တစ်ချက်တည်း မေ့ပြီးလဲကျသွား တယ်။ ကြည့်ရတာ အားမရသေးဘူး။ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ထပ်စမ်းရအောင်၊ သဘောတူလား’

ဟု အောင်ဒင်ကို မေးမြန်းလိုက်လေရာ အောင်ဒင်က ခေါင်းညိတ်၍

‘ရတယ် ဦးဘတုတ်၊ ကျုပ်ကလည်း သွေးတောင်မပူသေးဘူး။

အင်းလူမိုက်တွေ အတော်ညို့ တာပဲ’

ဟု မထီလေးစားပြောလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးဘတုတ်သည် အင်းလူမိုက် ပေါကြီးဆိုသူကို ထပ်မံ၍

လက်ရည်စမ်းရန် ခေါ်လိုက် ပြန်၏ ။

အင်းလူမိုက်ပေါကြီးသည် အောင်ဒင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုကြည့်၍

အထင်ကြီးဟန်မရှိဘဲ ပထမ တစ်ကြိမ်က

ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၏ ။

ထို့ကြောင့် ပွဲစသည်နှင့် အောင်ဒင်အား သဲကြီးမဲကြီး

တိုက်ခိုက်လေတော့၏ ။ အောင်ဒင်သည် အသာအယာတိမ်းရှောင်၍ အင်းလူမိုက်၏ အားနည်းချက်ကိုကြည့်ကာ ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ဖြောင့် လက်သီးတစ်ခုံးထိုးလိုက်၏ ။

ထို့နောက် အောက်သို့ငိုက်ကျလာသော အင်းလူမိုက်၏ ကျောအား

တံတောင်ဖြင့် ထောင်း လိုက်ရာ အင်းလူမိုက်ကြီးမြေပေါ်သို့ လဲကျပြီး

ပြန်မထနိုင်တော့ချေ။

ကြည့်ရှုသူအပေါင်းသည် အံ့ဩလို့မဆုံးနိုင်တော့ချေ။

ထိုအခါမှပင် အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်အပါအဝင် အင်းလုပ်သားအားလုံး

အောင်ဒင်၏ အစွမ်းကို ယုံကြည်သွားကြလေ၏ ။

အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်က ထိုင်ရာမှထကာ အောင်ဒင်၏

ပခုံးကိုလက်ဖြင့်ပုတ်

‘မောင်ရင်ဟာ လူပုံနဲ့ပေမယ့် တကယ်ကြမ်းတဲ့သူပါပဲ။ လူပုံကိုကြည့်ပြီး

အထင်သေးမိတာ ကျုပ်ရဲ့အမှားပဲ၊ မောင်ရင့်ကို ဒီနေ့ကစပြီး အင်းလူမိုက်အလုပ်

ခန့်လိုက်ပါပြီ’

ဟုဆိုကာ အောင်ဒင်ကို ၎င်း၏ စားပွဲသောက်ပွဲရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်ပြီး ဝင်ရောက်စားသောက် စေ၏ ။

အောင်ဒင်သည် စားပွဲပေါ်တွင် မီးတောက်အရက်နှင့် အမြည်းများကို အလှူအပယ် မြင်တွေ့ရ သဖြင့် သွားရည်တများများကျသွားလေ၏ ။

သို့သော် ဤအရပ်သို့ ရောက်ခါစဖြစ်သဖြင့် အလွန်အကျွံမသောက်ဘဲ ဟန်လောက်သာ သောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။

ရွာ၌ ထိုင်နေစဉ် အရက်ကို တစ်ဝတစ်ပြဲသောက်ပြီး အမူးလွန်သည့်အခါ ရွာလုံးကျွတ်လျှောက် ဆဲလေ့ရှိ၏ ။

အောင်ဒင်သည် အရက်ကိုတစ်ဝဲသောက်၍ မိမိအား အထင်သေးနေသော အင်းသားကြီးအပါ အဝင် အင်းလုပ်သားအားလုံးကို အစွမ်းပြခွင့်ရသဖြင့် အလွန်ကျေနပ်နေမိ၏ ။

အင်းလူမိုက်များသည် တိုက်ခိုက်ရေးကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်ကြဘဲ ခွန်အားဗလအားကိုးနေသူများ သာဖြစ်၏ ။ အောင်ဒင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ အင်းလူမိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်၏ ။

အင်းလူမိုက်၏ အလုပ်မှာ အင်းထဲသို့ဝင်၍ ငါးခိုးဖမ်းသူများကို လိုက်လံဖမ်းဆီးရ၏ ။ ငါးခိုးဖမ်း သူများမှာ အနီးအနားရှိ သနားစဖွယ်ဆင်းရဲသား တံငါသည်များသာဖြစ်၏ ။

တံငါသည်တို့သည် မရှိရှာလွန်း၍ အင်းထဲသို့ဆင်းပြီး ငါးခိုးဖမ်းရခြင်းဖြစ်၏ ။

အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်သည် ဤအင်းကို တစ်နှစ်တာငါးဖမ်းခွင့်အတက် အစိုးရမင်းများထံ တွင် အခွန်ငွေမြောက်မြားစွာ

ပေးဆောင်ထားသည်ကို အကြောင်းပြု၍ အင်းထဲရှိ ငါးသိမ်ငါးမွှားများကို ပင်ဆင်းရဲသားတံငါများထံသို့ အပါမခံချင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲသားတံငါများကို နှိပ်ကွပ်ရန် အောင်ဒင်ကဲ့သို့ အင်းလူမိုက်များကို ထားရှိခြင်း ဖြစ်၏ ။

အင်းလူမိုက်တို့၏ တာဝန်မှာ ငါးခိုးဖမ်းသူများကို အမိဖမ်းအပြစ်ဒဏ်ခတ်ရခြင်းပင်ဖြစ်၏ ။

အင်းလူမိုက်များသည် တံငါများကို ရိုက်နှက်ခြိမ်းခြောက်ပြီး ငါးဖမ်းပိုက်သိမ်းရ၏ ။ တံငါတို့၏ အသက်မှာ ငါးဖမ်းပိုက်ဖြစ်သဖြင့် ငါးဖမ်းပိုက်အဖမ်းခံရသော တံငါသည်ရှင်လျက် သေရသော ဘဝနှင့် မခြားချေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆင်းရဲသားတံငါသည်များသည် ပိုက်ကလေးကို နှမြောရှာလွန်းသဖြင့် မသိမ်း ပိုက်ရန် လူမိုက်များထံ မေတ္တာရပ်ခံရှာ၏ ။

သို့သော် လူမိုက်များ၏ နှလုံးသားသည် သံမဏိဖြင့် တည်ဆောက်ထားသူများဖြစ်သဖြင့် ရိုက် နှက်ကန်ကျောက်ကာ တံငါများ၏ ရတနာများဖြစ်သော ပိုက်ကွန်ကို သိမ်းဆည်းလေတော့၏ ။

တံငါများကို ဒုက္ခပေးသူမှာ အင်းလူမိုက်များသာမဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ရောက်လာသော အင်းအင်စပက်တာလည်း ပါ၏ ။

အင်စပက်တာသည် ငါးခိုးဖမ်းသူများကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ပိုင်ခွင့်ရှိ၏ ။ မိလျှင်လည်း တံငါတို့၏ ရတနာဖြစ်သော ပိုက်ကွန်သိမ်း၍ ထောင်ဒဏ်သို့မဟုတ် ငွေဒဏ်ချမှတ်နိုင်၏ ။

ထို့ကြောင့် တံငါများသည် အင်းလူမိုက်များကိုလည်း ကြောက်ရ၊ အင်စပက်တာကိုလည်း ကြောက်ရနှင့် လုပ်စားစရာနေရာမရှိတော့ချေ။

အောင်ဒင်နှင့်အတူ အင်းလူမိုက်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သူများမှာ

အင်းလူမိုက်ခေါင်းကြီးနှင့် ပေါ ကြီးဖြစ်၏။ အဆိုပါ ကြီးနှစ်ကြီးမှာ
လူကြီးသလောက် အချိန်မစီးသောအတ္တဘောကြီးများဖြစ်ကြ၏။

အောင်ဒင်သည် အင်းလူမိုက်ဖြစ်ခါစက လှေဦးထိပ်တွင်ထိုင်၍
တွေ့သမျှမြင်သမျှ တံငါသည် တိုင်းကိုဖမ်းကာ ပတ်ကြမ်းတိုက်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် တံငါများကြားတွင် အောင်ဒင်၏ မိုက်ဂုဏ်သတင်းသည်
ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

‘နောက်ရောက်လာတဲ့ လူမိုက်က ပေါကြီးတို့ခေါင်းကြီးတို့ထက်
ကြမ်းတယ်ဟေ့၊ တကယ် လည်း ရက်စက်လိုက်တာ။ အရင်ဘဝက
အာဏာပါးကွက်သားများ ဖြစ်သလား မသိဘူး။ သေရင် အပင်းဆို့ပြီး သေပါစေ’

ဟု အောင်ဒင်အား တံငါသည်အပေါင်းက မေတ္တာပို့ကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အောင်ဒင်သည် တံငါများ၏ ပို့သသောမေတ္တာကြောင့်
ပိုမို၍ ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားလာကာ အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်၏
ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းကို ခံရ၏။

အောင်ဒင်၏ ကြမ်းပုံ ရမ်းပုံကြောင့် တံငါအချို့ အင်းထဲသို့
ငါးခိုးမဖမ်းဝံ့တော့။ ယခင် လူမိုက် များသည် တံငါများ ငါးခိုးဖမ်းခြင်းကိုမိလျှင်
အော်ငေါက်၍ ပိုက်သိမ်း၏။

အောင်ဒင်၏ လက်ထက်၌ ငါးခိုးဖမ်းသော တံငါတို့ကို
လိပ်ကျောက်မြီးဖြင့်ရိုက်၏။ ကျာပွတ်ဖြင့် ဆော်၏။
တစ်ကိုယ်လုံးဖူးရောင်နေအောင် ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်၏။

အောင်ဒင်၏ ဘီလူးဆိုင်းတီးသော သတင်းကြောင့် အင်းထဲသို့
ငါးခိုးဖမ်းဝံ့သူနည်းပါးသွား၏။ ထိုအခါ အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်သည်
အောင်ဒင်အား သဘောကျမဆုံးဖြစ်ပြီး ဆုလာဘ်အဖြစ် မီး တောက်အရက်၊ ပုဆိုး

သည်ဖြင့် ချီးမြှင့်၏။

ကြာသောအခါ အောင်ဒင်သည် အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်က ကျောသပ်ရပ်သပ်လုပ်၍ အရက် တစ်လုံး၊ ပုဆိုးတစ်ထည် ချီးမြှင့်ရုံနှင့် မိမိ၏ မိုက်ဂုဏ်ပြရကျိုးမနပ်ဟု ထင်၏။

ထို့ကြောင့် အင်းထဲဆင်းပြီး အကျိုးအမြတ်ထွက်မည့် နည်းလမ်းကိုရှာကြံကြည့်သောအခါ တံငါ များနှင့်ပူးပေါင်းပြီး ၎င်းတို့ထံမှ တံစိုးလက်ဆောင်ကို လက်ခံယူလျှင် ယခုထက်ပို၍ ကြွယ်ဝမည်ဟု ယူဆ၏။

တံငါများနှင့် အဆင်ပြေလျှင် ဦးဘတုတ်၏ ပုဆိုးတစ်ထည်၊ အရက်တစ်လုံးကို ဘာလုပ်ရတော့ မည်နည်း။

ထိုအချိန်မှစ၍ အောင်ဒင်သည် ပေါကြီးနှင့် ခေါင်းကြီးဆိုသော လူမိုက်နှစ်ယောက်ကို ရန်ပြု၍ ၎င်းနှင့် လိုက်ပါရန်မခေါ်တော့ချေ။ ထိုအခါ ပေါကြီးတို့သည် တံငါများကို စောင့်ကြည့်ရန်အတွက် လှေ တစ်စီးသီးသန့်ရှာဖွေရလေတော့၏။

အင်းရေပြင်၌ ငါးခိုးဖမ်းသူများသည် အောင်ဒင်၏ လှေကို မြင်သည်နှင့်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချက် ပေးသံများ ဆူဆူညံသွားလေ၏။

သို့သော် အောင်ဒင်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ ဘီလူးဆိုင်းမတီးတော့ဘဲ ငါးခိုးဖမ်းသော တံငါများ ကို ဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ကြည့်၍

‘ခင်ဗျားတို့လည်း အူမ မတောင့်တော့ သီလမစောင့်နိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေး က ခက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတာပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို ဘီလူးဆိုင်းမတီးချင်ဘဲ တီးရ တာဗျ။ အင်းသားကြီး ဦးဘတုတ်ရဲ့ဆန္ဒအရပါ။ သူ့ဆန်စားတော့လည်း ရဲရတာ ပေါ့ဗျာ’

ဟု ပြောလေရာ တံငါသည်များသည် မိမိနားကိုပင်မိမိ

မယုံသလိုဖြစ်သွားလေ၏။

အောင်ဒင်ကဲ့သို့ အာဏာပါးကွက်သားတစ်ယောက်ထံက
ပျားသကာကဲ့သို့ ချိုသာသော စကား များကို ကြားရခြင်းသည်
အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။ အကြံသမား အောင်ဒင်ကမူ တံငါများကို သနား
ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

‘ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ဗျာ၊ အရင်လိုလည်း
မနှိပ်စက်ချင်တော့ပါဘူး။ အေး အေးချမ်းချမ်း အင်းထဲမှာ ငါးရှာစားကြပါ။
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရတနာဖြစ်တဲ့ ပိုက်ကွန်လည်း မသိမ်းချင်တော့ ပါဘူး။
ကျုပ်အတွက်လည်း ခင်ဗျားတို့ ငွေစကြေးစလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါး
ပြန်ပြီးသိတတ်မယ်ဆို ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ’

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါမှပင် နင်းပြားတံငါတို့သည် ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိလိုက်ရ၏။

အောင်ဒင် အရင်ကလို ဘီလူးဆိုင်းမတီးရခြင်းအကြောင်းကို
ရိပ်စားမိသွား၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ် စေ တံငါသည်တို့ဘဝမှာ
ရွေးချယ်နိုင်စရာနည်းလမ်းမရှိ။

တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရသော်လည်း မိမိတို့၏
ချွေးနည်းစာကလေးများမှ စုဆောင်း၍ အေး ဓားပြအောင်ဒင်ကို ပေးကမ်းရရှာ၏။

တံငါများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ထိုအချိန်မှစ၍ အောင်ဒင်အား
အေးဓားပြဟု ခေါ်ခဲ့ကြ၏။

အောင်ဒင်သည် တံငါများထံမှရရှိသော ငွေစကြေးစလေးများဖြင့်
စီးပွားဖြစ်နေလေ၏။ သူသည် အေးဓားပြတိုက်၍ မရသော တံငါများကိုမူ
ရှေးယခင်အတိုင်း ကိုယ်ချင်းစာနာဘဲ ရိုက်နှက် ညှဉ်းပန်းလေ၏။

တံငါများခများ ဆင်းရဲရှာလွန်း၍ တံစိုးလက်ဆောင်မပေးနိုင်ဟု

မယူဆဘဲ

‘ငါ့ကို ပမာမခန့်လုပ်တဲ့ကောင်တွေ၊ သိကြရော့ပေါ့ဟယ်’

ဟု ကြိမ်းဝါးကာ ရိုက်နှက်လိုက်၊ ပိုက်သိမ်းလိုက်နှင့်

အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးနေလေတော့၏။

အင်းသားကြီးဦးဘတုတ်သည် အောင်ဒင်အား ယုံကြည်သူဖြစ်သဖြင့် အောင်ဒင်၏ တံငါများ ထံမှ တံစိုးလက်ဆောင်ရယူခြင်းကို ရိပ်စားမိခြင်းမရှိချေ။

*